

L'OTAN i el país que volem

written by Santiago Vilanova | 25 de maig de 2017

Durant el viatge que el president Puigdemont va fer a Washington va garantir a membres del Congrés dels Estats Units que una Catalunya independent continuaria sent atlantista. Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, va corroborar aquest compromís institucional i també ho va fer el silenci del vicepresident Oriol Junqueras. Cap partit sobiranista, ni cap entitat cívica, no va esmenar la declaració del nostre mandatari. Preguntat recentment sobre el tema per ["L'Unilateral", el digital de la independència](#), vaig opinar que la declaració del president Puigdemont era inoportuna i totalment incoherent amb el moment històric de transició cap a un nou estatus jurídic.

Fem memòria. En el referèndum sobre la permanència d'Espanya a l'OTAN, el 12 de març de 1986, el "no" va triomfar a Catalunya, Navarra, Euskadi i a la província de Las Palmas, a Canàries. 1.466.639 catalans (el 53,72% dels votants) van manifestar-se per sortir de l'Aliança Atlàntica. En conseqüència, si Catalunya esdevé Estat no tenim cap compromís per ratificar els acords signats per l'Estat espanyol. Ara bé, la transcendència del tema ens obliga a autoexigir-nos un referèndum sobre l'OTAN després de la declaració unilateral o no de la independència. Una Catalunya dins l'OTAN, que en principi necessitaria la unanimitat de tots els aliats, comportaria despeses militars fins el 2% del nostre PIB i l'entrada de la nostra economia en el cercle viciós de l'armamentisme. Aquesta enorme inversió la requerirem per regenerar ecològicament el territori (tenim el 47% dels aqüífers contaminats); impulsar les energies renovables i millorar la sanitat i la qualitat de vida de la població. Albiro més constructiva una Catalunya neutral, amb estructures com una Agència Nacional de Seguretat i Defensa i un Institut Internacional de Pau i Treva, com proposa la Constitució

republicana redactada pel grup Constituïm. Aixoplugar-nos sota l'OTAN agreujaria la nostra inseguretat.

Quan es va celebrar el referèndum del 2014 a Escòcia els electors tenien detallat què passaria amb les bases militars angleses i el petroli del mar del Nord. Durant la campanya electoral l'atlantisme va ser un dels temes més discutits. A Catalunya podríem aparcar aquest debat si se'ns promet que s'organitzarà un referèndum sobre l'OTAN abans que es redacti la Constitució, ja que del seu resultat en quedaria afectat el títol dedicat a la defensa i seguretat.

La gran diferència que tindrem els catalans fora d'Espanya és que podrem definir el país que volem mitjançant referèndums específics. Per exemple: sobre el tancament de les centrals nuclears (acabem de saber un recent incident a la central d'Ascó provocat per un incendi) o sobre les cultius transgènics (un Tribunal Penal Internacional ha acusat a Monsanto d'ecocidi). El diumenge 21 el 58,2% dels electores suïssos, seguint l'exemple d'italians i alemanys, van votar prohibir la construcció de noves centrals nuclears. Aquest model democràtic, semblant al de Suïssa, pot fer decantar el vot a favor del "sí" dels federalistes, dels comuns i dels indecisos.

Més transparència, més democràcia participativa, més principi de precaució i més informació contrastada. Aquest és el missatge positiu que convé divulgar. No ho oblidem: el procés ha estat impulsat per la societat civil i els partits s'hi han afegit posteriorment. Ha de ser també el poble català qui decideixi el model de defensa que prefereix. Dins l'OTAN – opció del president Puigdemont – Catalunya perdria una ocasió única de tenir un paper geoestratègic pacificador a la Mediterrània i ens obligaria a entrar en una economia sotmesa al complex militar-industrial.